

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 219.282 van 9 mei 2012
in de zaak A. 202.750/XIV-33.792**

In zake : Elias SHIRZAD
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Meral Kalin
 kantoor houdend te 1140 Brussel
 Leuvensesteenweg 775
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 7 december 2011, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van onbepaalde datum waarbij wordt besloten dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet van 24 december 2002, zodat de plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij voor de verzoeker van rechtswege vervalt.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 april 2012.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Meral Kalin, die verschijnt voor de verzoeker, en attaché Brecht Vandenberghe, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker is van Afghaanse afkomst en komt België binnen op 29 december 2009, vergezeld van zijn ouders, die een asielaanvraag indienen. De asielprocedure wordt afgesloten met een weigering van het statuut van vluchteling en van de subsidiaire bescherming.

Op 28 september 2011 dient de verzoeker een asielaanvraag in als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, waarbij hij verklaart geboren te zijn op 31 december 1995. Er is twijfel in verband met de ingeroepen minderjarigheid. De dienst Voogdij wordt gevraagd een leeftijdsonderzoek uit te voeren.

Op 3 oktober 2011 ondergaat de verzoeker een medisch onderzoek in het kader van de chronologische leeftijdsbepaling, uitgevoerd in het Militair Hospitaal Koningin Astrid te Neder-over-Heembeek. Uit het onderzoek concludeert de behandelende arts dat de verzoeker een leeftijd heeft van ouder dan

18 jaar, waarbij “20 jaar met een standaarddeviatie van een 2 tal jaar een goede schatting is”.

Daarop besluit de dienst Voogdij dat verzoekers plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege vervalt op de datum van de kennisgeving van de beslissing.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van het enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker voert als enig middel aan:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen evenals van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De Minister dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende administratieve overheid tot de bestreden beslissing is gekomen zodat de betrokkene in staat is te weten of het wenselijk is zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

In de akte moeten de juridische en feitelijke overwegingen worden vermeld die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en deze moeten afdoende zijn, wat betekent dat de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn. Het eerste houdt in dat de redengeving duidelijk in verband moet staan met de bestreden beslissing, het tweede dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

2.5.1.

Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, blijkt uit het feit dat de bestreden beslissing geen exacte informatie meedeelt over welke medische onderzoeken nu werden uitgevoerd om de leeftijd van verzoeker vast te stellen.

De bestreden beslissing stelt dat "Overwegende dat de Dienst Voogdij een medisch onderzoek liet uitvoeren op 3 oktober 2011 door het Militair Hospitaal Koningin Astrid, Dienst Radiologie, 1120 Neder-over-Heembeek teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar.";

Vervolgens wordt gesteld dat "Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat Elias SHIRZAD op datum van 3 oktober 2011 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20 jaar met een standaarddeviatie van een 2 tal jaar een goede schatting is.»

De resultaten van het onderzoek werd niet in detail betekend aan verzoeker, samen met de bestreden beslissing. Het is hem bijgevolg niet mogelijk deze resultaten te verifiëren.

Dat er bijgevolg zeker een gebrekkige motivering is van de bestreden beslissing

minstens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien de resultaten niet in detail kunnen worden nagekeken.

2.5.2.

Bovendien dient de beslissing ook te motiveren in welke mate de resultaten van het desbetreffend onderzoek kan worden aanvaard rekening houdende met hun beperkte betrouwbaarheid, zeker voor wat betreft de verschillende resultaten voor personen met een andere afkomst.

Op medisch vlak bestaan er (in theorie) diverse methodes om de leeftijd van een bepaalde persoon te onderzoeken. Een van de oudste methodes betreft het leeftijdsonderzoek via een röntgenfoto van de linker hand en de pols, op basis waarvan, aan de hand van de atlas van Greulich en Pyl, iemands zogenaamde skeletleeftijd wordt vastgesteld (de rijping of volgroeïing van het skelet), waaruit men vervolgens de reële (of zogeheten chronologische) leeftijd van de betrokkene inschat. Nauw hiermee verwant zijn de medische testen waarmee iemands (skelet) leeftijd wordt nagetrokken via een onderzoek van de gebitsontwikkeling (volgroeïing van de wijsheidstanden). Andere leeftijdsonderzoeken zijn veeleer gericht op de externe kenmerken van de lichaamsbouw in het algemeen of op de ontwikkeling van de secundaire geslachtskenmerken. Er zijn ook testen de zogenaamde sociaalpedagogische leeftijdsonderzoeken, waarbij hoofdzakelijk via vraaggesprekken, gepeild wordt naar het intellectuele ontwikkelingsniveau, evenals de psychologische en emotionele maturiteit van een persoon.

De Fod Justitie meldt in zijn beslissing niet welke methode er specifiek werd gehanteerd om een leeftijdsonderzoek te doen, terwijl we verschillende vormen van onderzoeken hebben.

Omtrent het inzetten van deze methodes om de leeftijd van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen vast te stellen, bestaat er nogal wat verzet in de medische wereld zelf. De aangevoerde bezwaren zijn zowel medisch-wetenschappelijk als medisch-ethisch van aard.

Een eerste bezwaar, van wetenschappelijk-methodologische aard, luidt dat de medische leeftijdsonderzoeken, an sich niet ontwikkeld werden met de bedoeling om de reële leeftijd van een bepaald persoon zo precies mogelijk te kunnen vaststellen.

Een tweede wetenschappelijk bezwaar houdt verband met het risico van een te grote foutenmarge. Nogal wat van de leeftijdsonderzoeken zijn geschraagd op onderzoeksgegevens vaak tientallen jaren geleden. Sindsdien verloopt de lichaamsontwikkeling van jongeren in het algemeen echter in een verhoogd tempo. Specifiek naar niet-begeleide minderjarige vreemdelingen toe stelt zich bovendien het probleem dat de ontwikkeling van de botstructuur mede afhangt van factoren die verband houden met de levenswijze, de voedingsgewoonten en vooral de etnische afkomst. Hetzelfde geldt voor de ontwikkeling van het gebit. Aangezien omzeggens alle medische leeftijdsonderzoeken (op basis van fysieke lichaamskenmerken) stoelen op onderzoeksgegevens omtrent de lichaamsontwikkeling van blanke Amerikaanse of Engelse jongeren uit de middenklasse en de biologische ontwikkeling van met name negroïde jongeren gemiddeld een sneller verloop kent, is het risico reëel dat men de leeftijd op basis van de thans gehanteerde onderzoeksgegevens onnauwkeurig vaststelt.

Bijkomen zouden de (fysieke) leeftijdsonderzoeken in onvoldoende mate rekening houden met groeistoringen op grond van ondervoeding, of ziekte, of nog met het verrichten van zware (fysieke) arbeid en de invloed daarvan op de lichaamsontwikkeling.

Er is ook een gelijkaardig bezwaar: de onderzoeksmethode houdt onvoldoende rekening met de specifieke achtergrond van niet-begeleide buitenlandse minderjarigen, wordt ook geuit ten overstaan van het zogenaamd

sociaalpedagogische leeftijdsonderzoek. Dergelijk onderzoek vereist allereerst en in nog sterkere mate dan bij lichamelijke leeftijdstesten, een kwaliteitsvolle communicatie tussen de onderzoeker en de betrokken minderjarige, hetgeen bij niet-begeleide buitenlandse minderjarige er helaas niet is.

Dus in hoeverre zijn de leeftijdsonderzoeken betrouwbaar als er van de medische wereld zelf er zoveel bezwaar en kritiek op is.

2.5.3.

Bovendien wijst verzoeker er tevens op dat hij reeds jaren door de Belgische staat, DVZ en het CGVS werd erkend als minderjarige en dat hieromtrent nooit een twijfel werd geuit.

Verzoeker is samen met zijn familie België binnengekomen op 29.12.2009. Gezien hij minderjarig was en hij met zijn familie in België was toegekomen, wordt er een asielaanvraag door de ouders ingediend. Gedurende deze asielprocedure werd de leeftijd van verzoeker niet in twijfel getrokken.

Nu, bijna 2 jaar later, wordt dit wel in twijfel getrokken, zonder gegronde reden, waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel manifest werden geschonden.

In elk geval stelt verzoeker vast dat verwerende partij hieromtrent niets heeft gemotiveerd.

Tevens voegt verzoeker aan huidig verzoekschrift een kopij van zijn taskara toe waaruit zijn werkelijke leeftijd andermaal blijkt en deze stemt overeen met zijn verklaringen.

2.5.4.

In het licht van bovenstaande argumenten zijn de redenen die worden aangegeven noch voldoende noch afdoende gemotiveerd zodat men kan besluiten dat de beslissing de motiveringsplicht geschonden heeft.”.

Beoordeling

5.1. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat, onder meer, bepaalt dat “de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed”, kan niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing, die werd genomen in toepassing van Titel XIII, hoofdstuk 6, “voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen”, van de Programmawet van 24 december 2002 (hierna: Voogdijwet).

Het enig middel is, wat dit onderdeel betreft, onontvankelijk.

5.2. Blijkens de motivering van de bestreden beslissing besluit de dienst Voogdij dat de plaatsing van de verzoeker onder haar hoede vervalst, nu uit een medisch onderzoek blijkt dat hij op 3 oktober 2011 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20 jaar met een standaarddeviatie van een 2 tal jaar een goede

schatting is. Aldus is de bestreden beslissing formeel afdoende gemotiveerd. De formele motiveringsplicht vereist niet - in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker beweert - dat hem verdere informatie over de resultaten of de aard van de uitgevoerde onderzoeken wordt betekend. Evenmin is vereist dat de medische rapporten bij de beslissing worden gevoegd.

Voor zover de verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing moet motiveren in welke mate de resultaten van het desbetreffend onderzoek kunnen worden aanvaard, rekening houdende met hun beperkte betrouwbaarheid, dient herhaald dat de bestreden beslissing afdoende formeel gemotiveerd is door het overnemen van de conclusie van het medisch onderzoek.

De verzoeker toont geenszins met concrete argumenten aan dat het medisch onderzoek op ondeskundige en onbetrouwbare wijze is gebeurd. Overigens dient de vraag gesteld in hoeverre verzoekers kritiek op het medisch onderzoek onderbouwd is nu hij in het eerste onderdeel van het middel beweert geen kennis te hebben van de uitgevoerde onderzoeken.

Ten slotte merkt de verzoeker op dat tijdens de vorige asielprocedure geen vragen werden gesteld bij zijn minderjarigheid. De verzoeker was toen vergezeld van zijn ouders en viel niet onder het toepassingsgebied van de Voogdijwet.

De kopie van de taskara brengt de verzoeker voor het eerst aan tijdens de procedure van de Raad van State en kan niet worden in aanmerking genomen.

Het enig middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 9 mei 2012,
door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen